Ao. 1856. Zaturdag

No. 15. 2 Februarij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS-ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie,

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

28 Jan. Van de slavin *Angelica*, geboren in 1811, waarvan de moeder onbekend is, toebehoorende voor den vrijdom aan M. J. Houthakker.

» » Van het slavenkind *Marie*, geboren in 1850, dochter van *Johanna*, toebehoorende aan Judith Levy geboren Jacobs.

» » Van den slaaf *Johannis*, geboren in 1805, waarvan de moeder onbekend is, toebehoorende voor den vrijdom aan Dom. O'Ferrall nom. ux.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

1 Feb. Van de slaven: *Evert*, geboren in 1834, zoon van *Tina*, en *Martha*, geboren in 1845, dochter van *Magdalena*, beide toebehoorende aan den boedel Lambertus Thijm.

» » Van de slavin *Philida* of *Carolina*, geboren in 1806, waarvan de moeder onbekend is, toebehoorende aan Joha. M. Dompig.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Eerste afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 25 Januarij 1856.

Van wege Zijne Excellentie den Heer Gouverneur dezer kolonie, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, tengevolge van het daartoe door J. C. Gerrets gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de landsslavin *Paulina*, geboren in 1823, dochter van *Cornelia*;—

en dat gemelde gemanumitteerde voortaan de namen zal voeren van:

Paulina Maria Gerharus.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 1 Februarij 1856.

Ten verzoeke van Mejufvrouw Margarethe Mac George, wordt van haar voorgenomen vertrek uit de Kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 1 Februarij 1856.

Ten verzoeke van Mejufvrouw Elise Mac George, wordt van haar voorgenomen vertrek uit de Kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Post - Kantoor.

Op aanstaanden DINGSDAG den 5den dezer, des namiddags ten 1 ure, zullen de via *Coronie*, *Nickerie* en *Demerarij* te verzenden Mail-pakketten worden gesloten.

Paramaribo, den 1 Februarij 1856.

De Ambtenaar belast met de Posterij
J. S. BURNE.

Burgerlijke Stand.

Paramaribo, den 1 Februarij 1856.

Op heden zijn in Ondertrouw opgenomen:

Albertus Felix Thijm
en
Francina Petronella van der Spaa.

Jacob Isac Simons
en
Bijla Philip Ezechiel Simons.

Hermanus Bovenstede Becker
en
Louisa Schoonoord, zich noemende Louisa Magdalena Schoonoord.

Gerrit van Rabenswaaij
en
Sophia van Raai.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
A. F. VAN AMSON.

Eerste afkondiging.

POLITIE.

Bij deze wordt ter kennis van het algemeen gebragt, dat de passage langs den *Waterkant*, van af het huis bewoond door de Heeren Mesquita, La Parra & Co., wijk La. C No. 97, ter zake van noodige reparatien aan het voor dat Erf loopende Riool, te rekenen van heden, gedurende eenige dagen voor rij- en voertuigen zal zijn afgesloten.

Paramaribo, den 31 Januarij 1856.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken hebben verwijderd:

Den 28n. Januarij. De slavinnen *Wilhelmina* en *Dido*, bekend ten name van den grond *Elisabethshoop*, in dienst van E. J. S. Stuger.

Den 30sten, den slaaf *Dirk*, aankomende den minderj. William Balsem.

Terwijl sedert 1° October ll. als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slaaf *Present*, aankomende A. Mac Donald.

2o. De slaaf *Abraham*, aankomende Js. Fernandes Jr.

3o. De slaaf *Abuis*, aankomende den Boedel J. H. Putscher.

4o. De slavenjongen *Charles*, aankomende H. A. Monsanto Fils.

en 5o. De slavin *Adolphina*, aankomende B. Oosterend.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1, vastgesteld.

Paramaribo, den 1 Februarij 1856.

De Procureur Generaal,
J. Æ. LISMAN.

De waarnemende koloniale Ontvanger en Betaalmeester der Kolonie *Suriname*, herinnert bij deze ten overvloede belanghebbenden aan de voldoening vóór het einde dezer maand, van de volgende belastingen:

LANDTAXEN of AKKERGELDEN,
BRUGGEN en WEGENGELDEN,
ERFPACHT, en
PAARDENGELD.

Paramaribo, den 1 Februarij 1856.
J. ELLIS.

Transport.

(1968) Den 30 Januarij 1856. R. Fernandes aan J. C. van Brussel en B. H. van Brussel van een gedeelte of wel het voorland van den grond *Uitvlugt*, gelegen in de divisie *Para*.

Paramaribo, den 30 January 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

(1795) Op Dingsdag den 12 dezer, des namiddags ten 4 ure, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, benevens de mede ondergeteekende in het lokaal van hetzelve Departement door den Vendumeester J. C. GOMPERTS publiek doen verkoopen:

Het ERF met de daarop staande GEBOUWEN aan de *Steenbakkerij straat*, bekend onder N. Wk. La. C No. 153 en O. W. La. D No. 316 en het bloote ERF aan de *Wageweg straat*, bekend onder N. W. La. B No. 144 O. W. La. D No. 87; aankomende den boedel J. G. Weijne voor de *helft*, E. W. Voltman en den uitlandigen J. H. Voltman, ieder voor ¼ aandeel. Liggende de bewijzen van eigendom en koopvoorwaarden ter *visie* aan opgemeld Departement.

Paramaribo, den 1 Februarij 1856.

De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.
F. G. BERTELSMANN qq.

[1794] De Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal op Dingsdag den 12 dezer, des namiddags ten 4 ure, in het lokaal van opgemeld Departement door den Vendumeester J. C. GOMPERTS, in het openbaar doen verkoopen:

De nagelatene Goederen van de Heeren J. E. Dijon, Barends, J. G. Weijne en Mejufvrouw Sarah Apthorp; bestaande in: LIJFKLEEDEREN, MEUBELEN, een *gouden cilinder* ZAK HORLOGIE, eenige gedrukte BOEKEN en andere GOEDEREN.

Paramaribo, den 1 Februarij 1856.

De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

Nieuwstijdingen.

Paramaribo, *den 1 Februarij 1856.*

Eergisteren avond is Z. Exc. de Gouverneur, van zijne reis naar Post *Gelderland*, in de hoofdplaats teruggekeerd.

— Heden is de geboortedag van H. K. H. Louisa Augusta Wilhelmina Amalia van Pruissen, gemalin van Z. K. H. Prins Hendrik, met de gebruikelijke eerbewijzen herdacht geworden.

Britsch Guijana.

Volgens de *Royal Gazette* van Demerarij, van 24 januarij, heeft er, gedurende de laatste veertien dagen veel droogte geheerscht, waardoor men voor het jonge riet zeer bezorgd is. De geele koorts maakte onderscheidene slagtoffers, de gezondheid liet dan ook veel te wenschen over.

Gedurende de laatste veertien dagen zijn van daar uitgevoerd 8,698 okshoofden, 212 tierpes, 23 halve tierse en 1,097 barrels Suiker; — 1,717 puncheons, 318 okshoofden en 149 barrels rum, — 118 puncheons melassie en 10 balen katoen.

De hoop op en de wensch naar vrede.

Onder dit opschrift bevat *The Economist* het volgende artikel:

Terwijl de vredespartij redevoeringen heeft gehouden, hebben de ministers gehandeld. Terwijl een gedeelte van de oppositiepartij de regering heeft gelaakt wegens haar hardnekkig besluit, om den oorlog op goed geluk af en het kostte wat het wilde, te voeren, en terwijl een ander gedeelte dier partij onvermoeide pogingen in het werk heeft gesteld om de natie te overtuigen, dat het doel, waarom men den oorlog had gevoerd, reeds was bereikt, en dat er dus geen reden of verschooning bestond om dien langer te voeren, hebben zij, op wie de zware verantwoordelijkheid van het regeringsbestuur rust, ijverig, rondborstig en in stilte hunne eigenlijke roeping vervolgd, en het verlangen aan den dag gelegd, dat zij ernstig de herstelling des vredes wenschen, op grondslagen, die vereenigbaar zijn met de tot dus verre verkregene uitkomsten des oorlogs. Vreezende aan hunne roeping ontrouw te worden en dat zij de hooge positie zouden verzaken die zij ingenomen hebben, indien zij den strijd een uur langer bleven voortzetten dan noodig was om voldoende voorwaarden van schikking te verkrijgen, indien zij het zwaard een uur te vroeg in de scheede zouden steken — hebben zij gedaan wat, naar ons gevoelen, geheel Europa zal billijken; zoodat, indien de oorlog ongelukkigerwijs mogt voortgezet worden, men de verantwoordelijkheid daarvan niet op hen kan laden; terwijl alsdan diegenen, naar onze zekere overtuiging, *behooren* te zwijgen, die, als vijanden binnen 's lands, gewoon zijn de zaken opzettelijk in een verkeerd daglicht te plaatsen en de ministers voor te stellen als mannen, tuk op verovering en niets gevende om het bloed dat vergoten wordt, als mannen, die niet voldaan willen worden en halstarrig den olijftak van de hand wijzen, die hun aangeboden wordt.

Onze overwinningen hebben volstrekt geene verandering gebragt in onzen wensch naar vrede, zoodra slechts een vrede bereikbaar is, om welken wij den oorlog gevoerd hebben, een vrede, die den oorlog kan billijken en als het ware heiligen. Zoodra derhalve Oostenrijk — dat bevreesd was voor de voortduring van een staat van zaken, die het steeds ongerusteheid moest inboezemen en het tot ontzaggelijke uitgaven nopen, en dat tevens kennis droeg van de uitputting van Rusland en het gevaar van een volslagen nederlaag dat die mogendheid boven het hoofd zweefde — op nieuw aan de geallieerde mogendheden voorstelde, om vredesvoorwaarden aan te bieden, voldeed èn de Engelsche, en de Fransche regering aan de wenschen eener mogendheid, die eigenlijk van onzen kant dit vertrouwen geenszins verdiende, en stemden beiden er in toe, niet om in openbare onderhandelingen te treden — iets, hetwelk na het voorgevallene op de Weener conferentien, eene zwakheid geweest ware, onzer positie onwaardig — maar om voorwaarden te ontwerpen, die wij waardiglijk konden aannemen en die Rusland niet nalaten kon met hartelijkheid te ontvangen, indien het zijn opregten wensch is om den vrede te herstellen, en indien het niet met de eerzuchtige oogmerken is bezield, die men het toeschrijft. Onze opregtheid is hierbij zoo klaar aan het daglicht gekomen, dat de voorgestelde voorwaarden *die zijn, welke door Oostenryk zelf aan de geallieerde mogendheden aan de hand zijn gedaan*, en waarin alleen door Engeland die luttele wijzigingen zijn gebragt, als noodzakelijk zijn om de practische verwezenlijking te verzekeren. Een duidelijk ultimatum, dat het aanbod dier voorwaarden bevat, is door graaf Esterhazij naar Petersburg gebragt, waarop een noodzakelijk „ja" of „neen" als antwoord moet volgen, zoodat wij waarschijnlijkt binnen veertien dagen met het besluit des czaars bekend zullen zijn.

De *Morning Post* zegt, dat de inhoud van dit ultimatum geen geheim is. De voorwaarden zijn juist dezelfde, die *The Economist* voor meer dan achttien maanden aanvoerde als de schrikkelijkste en gunstigste voor Rusland, waarop een verstandige, duurzame of zelfs gepaste vrede kon worden gevonden, en welke voorwaarden wij sedert nimmer hebben opgehouden te doen voorkomen als het *minimum*, waarmede Engeland en Frankrijk zich te vreden behooren te stellen. Men kan tegen dat het niet alleen gematigde, maar zelfs edelmoedige voorwaarden zijn. Zij stellen den aanvaller vrij van die schadeloosstellingen, die hem immer tot straf behooren opgelegd te worden; doch het kan niet ontkend worden, dat ze zoo verre gaan als noodig is om Turkije te beveiligen en den tooverglans van Rusland èn in het Oosten èn in het Westen te vernietigen.

De Zwarte Zee zal tot eene zee voor koopvaardijschepen verklaard worden; geen oorlogschip zal hare wateren mogen bevaren; alle Russische vestingen aan hare kusten, zullen verhield worden; er zullen consuls in al hare havens benoemd worden, ten einde te waken over de getrouwe naleving dier bepalingen; van alle vormen of denkbeeld van een protectoraat, hetzij over de Donau Vorstendommen of de Christelijke onderdanen der Porte, zal Rusland geheel en al afstand doen; terwijl de monden van den Donau aan Turkije terug zullen worden gegeven met eene voldoende streek van Bessarabie, ten einde dien afstand genoegzaam te waarborgen.

Niemand, die ons blad getrouw heeft gelezen, zal verwachten, dat wij deze voorwaarden *geheel* voldoende zullen keuren. Wij zijn van gevoelen, dat daardoor aan de geallieerden niet datgene verleend wordt, waarop zij, krachtens den voorspoed hunner wapenen, aanspraak kunnen maken; wij zien niet in dat zij den weg voor mogelijke verwikkelingen en voorwendsels tot geschillen, in de toekomst geheel en al afsluiten. De Krim is nog immer daar om Turkije te bedreigen; het bezit van de eenige voordeelige havens aan de Zwarte Zee, geeft nog immer aan Rusland te zeer de eigenlijke heerschappij of het monopolie over die zee in handen, niettegenstaande zelfs geen oorlogsschip in hare wateren mag komen. De Trans-Kaukasische provincien blijven nog immer binnen Ruslands bereik, waardoor de voortzetting van het op sleepende wijze oorlog voeren met de Circassische stammen en eene voortdurende vernieuwing van zijne kuiperijen in Perzie, Affghanistan en Indie zeker gemaakt worden. Maar ook aan den anderen kant zou het aannemen van die voorwaarden eene bekentenis zijn, dat Rusland geslagen is, en derhalve een strenge en heilzame schok voor zijne eerzucht en zijn ontzag inboezemenden invloed, iets waardoor Turkije in staat zoude worden gesteld om zijne hulpbronnen terug te krijgen en de Vorstendommen om die te ontwikkelen; terwijl de vestiging van eene wezenlijk goede, vrije, nationale regering, in den loop van 20 jaren een *voortdurende* waarborg voor het Ottomanische rijk zou opleveren. Het *onmiddellijke* doel van den oorlog zal dus ongetwijfeld niet bereikt worden.

Intusschen zijn wij verpligt te verklaren, dat de voorgestelde voorwaarden, hoewel niet in alle opzigten voldoende, van dien aard zijn dat wij kunnen toegeven dat onze ministers, op wie de zware verantwoordelijkheid van de beslissing rust, zich niet geregtigd achten ze van de hand te wijzen, wanneer onze bondgenoot op het aannemen derzelve aandringt. Die voorwaarden zijn wel is waar niet een zeer groot goed — maar de oorlog is een groot kwaad. Het zal echter nog de vraag zijn, of Rusland ernstig wenscht op die voorwaarden den vrede te sluiten. Er is geen reden om te gelooven, dat deze mogendheid over de zaak geraadpleegd is. In elk geval heeft ons aandeel daaraan zich gekenmerkt door een besef van waar pligtgevoel. Indien Rusland de voorwaarden aanneemt, den zal een kostbare en bloedige strijd geëindigd zijn met de nederlaag van eene mogendheid, welke dien te voorschijn riep en met de zegevierende bevestiging van het Europesche volkenregt. Aan de regtvaardigheid zal alsdan regt worden gedaan, en de zwakke en verdrukte zal opgeheven en gewroken zijn. Indien Rusland, daarentegen, de voorwaarden mogt weigeren aan te nemen, dan zullen de geallieerde mogendheden in staat gesteld zijn,

den oorlog voort te zetten, vrij zelfs van een zweem van beschuldiging, gelijk de gematigde, edelmoedige en waardige beschermers van eene regtvaardige zaak genegen zijn om veel toe te geven en slechts weinig te eischen. Op Rusland rust dan alleen de geheele zedelijke verantwoordelijkheid van het voortzetten des oorlogs. Wij veronderstellen geenzins, dat verwerping van het ultimatum Oostenrijk aanleiding zal geven om de geallieerden hulp te verstrekken; noch nu, noch later verwachten wij van het zelfzuchtige en het bekrompene despotismus dier mogendheid de geringste vrijwillige of daadwerkelijke hulp ten behoeve eener goede of edelmoedige zaak. — Zij zal haren gezant te St. Petersburg terugroepen." — Ziedaar alles. Maar zij zal ten minste ons nimmermeer raadplegen, ten einde Rusland betere voorwaarden aan te bieden dan die, welke zij nu zelve heeft voorgesteld en goedgekeurd. Wat ook gebeure, geene regering, die althans betamelijk wil handelen, zal daartoe in staat zijn.

Wat ook de uitslag zij, onze toekomstige zaak is klaar. De kwestie van vrede of oorlog is van nu af uit onze handen. Wij zullen de verwerping van dit ultimatum door den Czaar aannemen als eene verklaring dat hij besloten heeft, in de oogmerken van eerzucht, en vergrooting van grondgebied te volharden, die oorspronkelijk den oorlog hebben veroorzaakt; — en daarna zullen de vredesvoorwaarden niet aangeboden maar opgelegd worden, en deze zullen zeker zooveel verder gaan dan die nu naar Petersburg zijn opgezonden als deze laatste verder gaan dan de vier waarborgpunten die de Czaar, zoo gelukkiglijk voor de wereld, te Weenen heeft verworpen.

Zweedsche en Deensche aangelegenheden.

De *Daily News and Express*, het tot stand komen van het verbond met Zweden meldende, zegt, op grond van eene naauwkeurig onderrigte zijde, bepaald te kunnen mededeelen, dat er met die mogendheid ook eene geheime overeenkomst gesloten is, volgens welke Zweden, Frankrijk en Engeland *met wapenen* wil ondersteunen, zoo spoedig zulks noodig mogt zijn. Het jaargetijde verbiedt eenige dadelijk, werkelijk oorlogzuchtige toebereidselen in het noorden, en het is niet gebruikelijk, om een verbond van een aanvallenden aard af te kondigen, vóór dat alle partijen gereed zijn het op te volgen.

Ook de Fr. *Moniteur* bespreekt, onder anderen, dat verbond en eindigt met te zeggen, dat het eene te kortdoening aan Zweden zoude zijn, dit verbond te vergelijken met het ellendig Oostenrijksche verbond van 2 Dec. 1854 hetwelk Oostenrijk tot niets anders verpligtte dan tot *overwegingen*. Zweden heeft zich *werkelijk* met Frankrijk en Engeland vereenigd, en den handschoen aan Rusland toegeworpen. Ofschoon het verbond, oppervlakkig beschouwd, slechts een verdedigend kan genoemd worden, is hetzelve zonderling beleedigend in deszelfs uitdrukkingen. Het is niet tegen eene bepaalde en onverhoedsche aanranding, dat het bondgenootschap gesloten is. Zweden vereenigt zich met Frankrijk en Engeland, als reden gevende, dat Rusland het voornemen koestert, een gedeelte van het Zweedsch grondgebied met slinksche oogmerken te verkrijgen; en verklaart zijnen nabuur dat, verzekerd van den bijstand der Westersche mogendheden, Rusland nimmer een strookje lands, wat welken aard ook, op het Zweedsche of Noorweegsche land of water zal bekomen. Rusland, dat deszelfs geheele zeemagt in de Zwarte Zee verloren heeft, moet nu geheel ingesloten blijven in de Oostzee, of wel, zoo mogelijk, zich een uitweg bevechten.

Uit de bekendmaking van dat verbond, zou men tot het besluit moeten komen, dat Frankrijk niet vooronderstelt, dat de zending van den graaf Esterhazy naar Petersburg den vrede zal aanbrengen.

— De *Constitutionnel* behelst een artikel betreffende de Scandinavische mogendheden, hetwelk eenige bijzonderheden bevat over de land en zeemagt van Zweden. Deze bijzonderheden zijn daarom te meer van belang, nu de *werkdadige* medewerking van die mogendheid, in de volgende Oostzee-expeditie, zoo goed als zeker is. De militaire organisatie van Zweden is eenigzins ingewikkeld; maar niettemin uitnemend geschikt voor de bijzondere ligging van dat land. — Er bestaan in Zweden drie wijzen van recruteren en van onderhouding des legers. 1o. troepen, die voor de eigenlijke armee ingeschreven worden, zamengesteld uit vrijwilligers, gewoonlijk dienstpligtig voor *ses* jaren. Deze maken de regimenten der lijfwacht en de kern der artillerie en der vestingbouwkunde uit; hun aantal is bepaald op 7.692 man. 2o. troepen onder de wapenen (*indelta*) 33,405 man, ongerekend hunne officieren. Dit gedeelte der armee is uitsluitend zamengesteld uit militaire kolonisten, die geplaatst zijn op Kroondomeinen, en uit particulieren, naar een stelsel, door Karel XI in het jaar 1680 ingevoerd, hetwelk ieder erfgoed de verpligting oplegt, om zeker getal gewapende manschappen te onderhouden. De soldaat der indelta (soldaten arbeider) is verpligt te dienen, zoo lang hij daartoe de geschiktheid heeft. Deze troepen, die volkomen geoefend en door den arbeid op de wegen en aan de kanalen, waartoe zij nu en dan gebruikt worden, gehard zijn, maken een bestendig leger uit, dat altijd gereed is, om uit te trekken; ofschoon ze slechts eens of tweemaal in het jaar te zamen geroepen worden. Zweden kan dus, in vredestijd over een staand leger van *p. m.* 42,000 man, beschikken. — Het eiland Gothland heeft daarenboven eene plaatselijke militie van 7,621 man. — 3o. wordt in oorlogstijd de krijgsmagt vastgesteld, door de oproeping tot dadelijke dienst van alle Zweden van 20 tot 25 jaren, welke eene soort van militie (landstorm) uitmaken en wier getal 95,295 man beloopt. — Derhalve telt de Zweedsche armee alleen 144,000 man; die van Noorwegen bestaat uit 14.324 man geregelde troepen en 9,160 man schutterij, zoodat die vereenigde krijgsmagt nagenoeg 170,000 man telt.

De zeemagt van Zweden is ook op een' goeden voet gehouden, en telt 10 linieschepen, 8 fregatten, 8 brikken en schoeners, 6 kotters, 12 stoombooten, 250 kanonneerbooten, enz., enz. met 1841 stukken zwaar geschut, en 456 stukken van minder kaliber, bemand met 3.765 matrozen. Carlskrona is de grootste zeehaven van Zweden in de Oostzee. — De kanonneerbooten en andere kleine schepen (de skaeren vloot genaamd) worden voor de verdediging der kusten gebezigd.

Noorwegen bezit eene opkomende zeemagt van 2 fregatten, 4 brikken (waaronder een schroefboot), 4 schoeners, 5 kleine stoombooten en 120 kanonneerbooten, met 358 kanonnen.

— De *Morning Post* van 30 Dec. zegt de verzekering te hebben ontvangen, dat het Zweedsche kabinet weldra eene belangrijke circulaire tot al deszelfs buitenlandsche agenten rigten zal, waarin de toekomstige staatkunde van dat rijk duidelijk zal omschreven worden.

— De *Times* deelt in zijne 2e. Editie van 31. Dec. eene correspondentie uit Berlijn mede, gedagteekend 29 Dec., waarin gemeld wordt, dat het Deensche Gouvernement, tengevolge van tweevoudige drangredenen, namelijk het afstand doen van Zweden van zijne onzijdigheid en den schijnbaar onvermijdelijken strijd met de Vereenigde Staten, met betrekking tot den Sondtol, besloten heeft, den geallieerden voorstellen te doen, betreffende den aanstaanden veldtogt in de Oostzee. Eenigen tijd geleden, weifelde dat rijk, tusschen Engeland en Frankrijk, — tot welke dezer beide mogendheden het zich wenden zou. Eindelijk besloot het zijne voorstellen tot Engeland te rigten; indien ten gevolge werd dan ook een speciaal daartoe gevolmagtigd gezant zeer spoedig naar Londen afgevaardigd, met het doel om een verbond te sluiten, volgens hetwelk Engeland aan Denemarken het bezit van deszelfs West-Indische eilanden zou waarborgen. De Denen vreezen, dat, indien de oorlog tusschen de Vereenigde Staten en Denemarken mogt uitbreken, (hetwelk het natuurlijk gevolg zou zijn indien Amerikaansche schepen de Sond trachtten te passeren, zonder den tol te betalen), de eerste stap van het Amerikaansch Gouvernement zou zijn St. Thomas te bemagtigen. — De nieuwe Expeditie van Britsche zeilschepen naar de West Indien, door Engeland uitgelegd als te zijn geschied, met oogmerk om de Engelsche bezittingen tegen roofzuchtige aanvallen te beschermen, mag waarschijnlijkheid aan het denkbeeld geven, dat het Britsche Gouvernement daarmede instemt; — het is echter niet te vooronderstellen; dat er poging zal gedaan worden om den kring des oorlogs van de oude tot de nieuwe wereld uit te breiden, en de Engelschen met hunne Overzeesche neven in onmin te brengen.

Duitsche staatkundigen hebben van af het oogenblik des gezantschaps van Canrobert naar de Scandinavische mogendheden, groote vrees gekoesterd dat Denemarken, als prijs van deszelfs deelneming aan den oorlog, bedingen zou, dat de twee groote mogendheden van Europa, hare toestemming geven, tot de inlijving van de Hertogdommen Sleeswijk en Holstein, in het eigenlijke Denemarken. Dit is ongetwijfeld een onderpand van waarde; daaraan te voldoen, zoude den geallieerden niet veel moeite kosten, maar het gevolg zou ontegenzeggelijk zijn, de kans der toekomstige medewerking van den Duitschen Bond in de waagschaal stellen, en een' staat van zaken teweeg brengen, die weinig verschilt van een' verklaarden oorlog met geheel midden-Europa. Het is echter niet te vreezen dat Oostenrijk zich ergeren zal, indien men Holstein uit den Duitschen bond wegrukte, of wel aan eene andere mogendheid gaf, zoo lang het niet onder den invloed van Pruissen komt. Intusschen, welke de bepalingen ook zijn mogen, men mag verwachten dat spoedig iets van den kant van Denemarken zal plaats grijpen."

— Hetzelfde blad van den 31n. Dec., maakt een schrijven bekend van een' Noorweger, getiteld: *de Scandinavische Unie*, waarin de schrijver op goede gronden beweert, dat de beste wijze om Ruslands magt in de Oostzee te fnuiken, daarin bestaat, om Denemarken over te halen met Zweden en Noorwegen in de Scandinavische Unie te treden. Dit, zegt hij, zou een der zwaarste slagen voor Rusland zijn, en waarschijnlijk grooter nog dan het verlies van Finland. Die Unie zou, onder *één* hoofd, *drie* natiën vereenigen, wier geschiedkundige overleveringen, inwendige regeringswijze en beschaving, weerstand zouden kunnen bieden aan de Russische indringing. Drie natiën, afgescheiden van elkander, zijn zwak, doch met elkander vereenigd, zoude derzelver geographische ligging een natuurlijk *Cordon* in het Noorden vormen, door hetwelk Rusland geen doortogt zou kunnen vinden. — De schrijver zegt verder, dat dit denkbeeld niet nieuws is, maar reeds lang de aandacht van staatkundigen tot zich heeft getrokken. De studenten der Universiteit te Christiana, Upsala Lund en Koppenhagen hebben hetzelve opgeworpen, en de diepste denkers onder de staatslieden hebben verklaard, dat in deszelfs verwezenlijking, de eenige waarborgen voor de onafhankelijkheid van het Noorden liggen.

De kwestie van den Sond-tol.

De *Times* deelt de volgende depêche van den heer Marcy, minister van buitenl. zaken van de Vereenigde Staten, aan den gezant dier staten te Koppenhagen mede, betreffende de kwestie van den Sondtol;

Depart. van Staat. Washington, 3 Nov.

Sir!

Ik deel u thans het antwoord mede van den president op het voorstel, waarbij de Deensche regering de Vereenigde Staten uitnoodigt deel te nemen aan eene conferentie te Koppenhagen, met de andere mogendheden, die bij den Sondtol belang hebben, om over dit onderwerp te beraadslagen. De vriendschappelijke betrekkingen tusschen Denemarken en de Vereenigde Staten hebben nimmer opgehouden. De president is door den levendigen wensch bezield ze in stand te houden en te versterken, en hij zoude het zeer betreuren, zoo zijn besluit, om hetgeen in zijn oogen goed regt is, te handhaven, beschouwd werd als een bewijs van minachting jegens Denemarken, of als een gebrek aan behoorlijke waardering zijner vriendschap. De lasten, welke Denemarken van vreemde koopvaardijschepen bij het binnenvaren der Oostzee heft, zijn voor dien staat eene rijke bron van inkomsten geweest en het is zeer natuurlijk dat het tracht die te behouden. Hadden deze geldheffingen een regtskundigen grond, dan zouden de Vereenigde Staten de laatste mogendheid zijn, welke Denemarken van die inkomsten zouden willen berooven. De regtsvraag zal in deze mededeeling echter niet besproken worden; dit is reeds geschied en de Ver. Staten zijn tot de conclusie gekomen

dat noch het volkenregt, noch eenig verdrag hun de verpligting oplegt, aan den Deenschen eisch gehoor te geven. Denemarken daarentegen is tot eene geheel andere conclusie gekomen. Gaarne wordt toegestemd, dat beide natiën tot eene bevredigde oplossing der kwestie wenschen te komen. Het onderwerp interesseert verscheidene andere mogendheden, — inderdaad alle volken die handel ter zee drijven, — en Denemarken heeft haar tot het bijwonen eener conferentie uitgenoodigd, welke in deze maand te Kopenhagen zoude plaats hebben, tot het overwegen van een voorstel van de zijde van Denemarken, hetwelk daarop nederkomt, de ontvangst te kapitaliseren en de som, door welke Denemarken voor den afstand van de tegenwoordige wijze van tolheffing, schadeloos zoude worden gesteld, over de verschillende zeevarende natiën te verdeelen.

De Vereenigde Staten zijn met alle heuschheid uitgenoodigd een vertegenwoordiger naar deze conferentie af te vaardigen. Zonder de billijke bedoeling met welke Denemarken dezen maatregel voorstelt in twijfel te trekken, gevoelt de president zich toch uit pligtbesef gedwongen, de uitnoodiging van de hand te wijzen. De conferentie zoude juist dat regt van Denemarken, welks bestaan de Vereenigde Staten ontkennen, tot den grondslag harer verhandelingen maken. Men roept haar bijeen, zonder eenige bevoegdheid, om over het Deensche regt tot belasting der scheepvaart een oordeel uit te spreken, maar geeft haar alleen de magtiging om de som te bepalen, welke elke staat in de plaats van de onkosten welke tot nu toe op de respectieve schepen en ladingen gevallen zijn, te betalen hebbe. De Vereenigde Staten evenwel bestrijden het bovenal, dat zij tot het betalen van eene contributie, welke dan ook, verpligt zijn. De hoofdvraag waarom het tusschen deze regering en die van Denemarken te doen is, is niet, hoeveel van de belasting onze handels scheepvaart op de Oostzee zal moeten dragen, maar wel of zij in het geheel aan eene belasting onderworpen mag worden. Aan het voorgestelde tribunaal is, gelijk men ziet, door de beperking zijner bevoegdheid, uitdrukkelijk het regt benomen, van het eenige ernstige punt van geschil hetwelk tusschen Denemarken en de Vereenigde Staten bestaat, te overwegen en te beslissen. Daarin ligt echter niet de eenige moeijelijkheid, welke de president er van terughoudt in de uitspraak der conferentie te berusten. Door zich de bevrijding onzer schepen en scheepsladingen van de Deensche tolheffing in de zeeëngten der Oostzee ter harte te nemen, treedt de president op voor een groot nationaal beginsel van eene uitgebreide en verscheiden toepassing. Wordt van dit beginsel in een enkel geval afgeweken, zoo wordt het moeijelijk in andere gevallen daaraan getrouw te blijven. Wanneer de Vereenigde Staten zich eene onderdrukking van onze handelsmarine bij den ingang der Oostzee rustig lieten welgevallen, dan konden, volgens hetzelfde beginsel, dergelijke lasten geheven worden in de zeeëngten van Gibraltar, Messina en de Dardanellen en op alle groote bevaarbare stroomen wier armen en nevenstroomen zich in de magt van verschillende onafhankelijke staten bevinden.

» De president kan aan een tribunaal, als het door Denemarken voorgestelde, niet de bevoegdheid toekennen, een voor de geheele handelswereld, zoo ongemeen belangrijk beginsel te behandelen, en door het zenden van een vertegenwoordiger naar de conferentie zoude die bevoegdheid wel erkend zijn geworden. Er bestaat tegen de deelname aan de voorgestelde beraadslaging nog eene andere bedenking, welke even sterk is als de beide vorige gronden. De regering der Vereenigde Staten zal nimmer de bewering laten gelden, dat de nieuwe wereld zich zal laten gebruiken om het politieke evenwigt der oude wereld te regelen. In het voorstel hetwelk Denemarken aan de Vereenigde Staten doet, wordt duidelijk gezegd, dat de conferentie de kwestie van den Sondtol, in verband met het systeem van het Europesche evenwigt zoude moeten behandelen; daarin wordt meer dan te kennen gegeven, dat het eerste ondergeschikt aan het laatste moest zijn. Of de staatkundige theorie van het evenwigt in hare toepassing op de Europesche statenfamilie nuttig en wijs is, daarover zal hier geene meening worden uitgesproken, doch van hare werking heeft de Amerikaansche regering genoeg gezien, om tot het vaste besluit te komen, zich niet in haren maalstroom te laten medeslepen. Het was lang eene staatkunde, welke de Amerikaansche regering ter harte ging, om eene zoo gevaarlijke mede-verantwoordelijkheid te vermijden en de president zal van de strenge naleving dier staatkunde in geen geval in het geringste afwijken.

» De volgende aanhaling uit het Deensche document, hetwelk het genoemde voorstel inhoudt, zal duidelijk de bedoeling aantoonen, om de beide onderwerpen aaneen te binden en dooreen te mengen: » Behalve deze voorwaarde is er nog eene, welke de Deensche regering als essentieel beschouwt, namelijk dat de bewuste aangelegenheid niet als eene geld- of handelskwestie, maar als eene staatkundige overwogen worde; dit zoude in overeenstemming zijn met de geschiedenis van den Sondtol, en met de rol, welke hij in de staatkunde van het Noordelijk Europa gespeeld heeft. Anders zoude de onderhandeling ontbloot zijn van dat karakter en die strekking, welke zij hebben moet, om niet door kwestien van secundairen aard te worden aan banden gelegd, welke bij eene louter commerciele of fiscale schikking behooren, doch niet bij een zoodanige, welke bestemd is om te dienen als aanvulling van vredesverdragen of minnelijke schikkingen, waardoor het stelsel van het Europesche evenwigt is geregeld."

» Met betrekking tot de staatkundige vraag, welke in dit uittreksel op den voorgrond treedt, kan de Amerikaansche regering zich niet bewogen gevoelen, de eene of andere partij te kiezen; evenmin zal zij het zich laten welgevallen, dat men hare internationale regten verkort of wijzigt, ter wille van de staatkundige theorie, met welke zij in de Deensche voorstellen zamengeweven zijn.

» In het Deensche document bevindt zich eene zinspeling op de » offers," welke Denemarken gebragt heeft, om voor vreemde schepen de vaart door de Oostzee-engten te vermakkelijken. De uitgaven, welke het gedaan heeft voor de veiligheid en vergemakkelijking van deze scheepvaart, mogen eene billijke aanspraak daarstellen op vergoeding van de zijde der vreemde mogendheden, naar verhouding der voordeelen, welke deze daaruit getrokken hebben. De tot nu toe geheven tol heeft Denemarken voor die uitgaven meer dan schadeloos gesteld. Terwijl de Vereenigde Staten er niet in zouden kunnen toestemmen een regt te koopen, dat zij als niet in twijfel te trekken beschouwen, — het regt tot het vrije gebruik van den Sond, zouden zij toch niet aarzelen ruimschoots bij te dragen in de schadeloosstelling welke Denemarken voor zijne kosten tot de verbetering van de scheepvaart door den Sond billijker wijze kan vorderen.

» Het in stand houden van vuurtorens, boeijen enz. ten behoeve eener veilige scheepvaart door den Sond maakt ongetwijfeld aanzienlijke uitgaven noodig. Over zulke kosten, voor de toekomst, afgescheiden van een eisch tot het laten varen van een beweerd regt tot controle over de scheepvaart langs den Sond en de Belten, zijn de Vereenigde Staten bereid in schikking met Denemarken te treden en een billijk equivalent te betalen voor alle voordeelen, welke hunne scheepvaart uit deze uitgaven heeft getrokken.

» Gij ontvangt dus de instructie, met Denemarken dienaangaande in overleg te treden en het te verzekeren, dat uwe regering er de noodige aandacht aan zal schenken; doch Denemarken moet niet verwachten, dat aan zijn eisch een gunstig oor geleend zal worden, ingeval die uitdrukkelijk of stilzwijgend, de eene of andere schadeloosstelling in zich bevat voor de opoffering van het voorgewende regt om de vrije vaart van Amerikaansche schepen door den Sond en de beide Belten te controleren.

» Ik heb de eer enz.,

W. L. MARCY."

Burgerlijke Stand.

Van den 25sten tot den 31 Januarij 1856, zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 25sten, Margaretha Ruijtenberg wed. Abraham Meere Senior, 65 jaren. — Idem, Joseph Baron van Pottendorff, 31 jaren. — Idem, Geluk Odoorn, n. g. 32 jaren. — Den 26sten, Jan Cornelisse, 16 jaren, ligtmatroos aan boord van het schip *Suriname*. — Den 27sten, Charles Leijen, . jaren. — Idem, Jeannette Landsweer, n. g. 80 jaren. — Den 28sten, Henri Jean Joseph Dumont, 18 jaren. — Idem, George Christiaan Benjamin Weissenbruch, 77 jaren. — Den 29sten, H. R. van der Mei, 32 jaren, Timmerman aan boord van het schip *Cuba*.

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

VRIJDAG den 31 Januarij 1856.

De grond Nooit Gedacht, gelegen aan de rivier boven Suriname; aankomende F. G. Henkel. — *f* 550. — A. A. SAMUELS.

De plantaadje De Vrede cum annexis, gelegen aan de rivier boven Cottica, aankomende de Erven van wijlen Mr. T. A. van Berk en Vrouwe A. M. E. ter Smitte. — *f* 28,500. F. T. R. BRUSCH.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Wilhelmina, kapt. C. H. Klint, adres bij C. J. Leijsner. — Sluit 10 dezer.

Cuba, kapt. Zeijlemaker, adres bij F. P. Bouguenon.

ADVERTENTIEN.

Banannen Plantsoenen

te bekomen op Plant. *Wederzorg*, adres ten kantore van

(1802) T. J. EIJKEN SLUIJTERS.

De zalf en pillen van HOLLOWAY

zijn een zeker middel voor alle huidziekten.

Uittreksel uit eenen brief van den heer J. Hird, laken koopman te Keady, gedagteekend 11 februarij 1853, aan den professor Holloway. Mijnheer! Mijn kind, drie maanden oud zijnde, had eene huidziekte over het geheele ligchaam. Ik had veelerlei genees- en heelkundige hulp ingeroepen, doch de ziekte werd algemeen als hopeloos beschouwd. Toen beproefde ik uwe zalf en pillen, en de uitwerking daarvan was inderdaad bewonderenswaardig want in zeer korten tijd was zij hersteld. De heer Bowden, boekverkooper te Gainsborough, of ik zelf, zullen met genoegen elk onderzoek wegens de waarheid van het bovenaangehaalde, beantwoorden.

Deze *Zalf en Pillen* zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. DE VRIES, aan de *Zwartenhovenbrug straat*, à *f* 1 en *f* 3. (1803)

Gedrukt bij J. C. MULLER Az.